Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: Az „Óra" megszünt

Forrás: Pesti Hirlap

Byp. (Helv) | 1913 X 21 (Idő) | (Köt. v. füz.) | (Oldal)

Osztályozás

Tárgy 640.24

Hely „Zeneló Óra"

Idő „1913"

Személy

Közp. nyomt. XX. 68. 22. 23.

— **(Az „Óra" megszünt.)** A Városház-utca 10. szám alatt a régi Pestnek egy öreg, de elég nevezetes vendéglője volt a mai napig: — az *„Óra."* A negyvennyolc előtti zsurnalisztikában aki járatos, számtalanszor találkozhatott ennek a vendéglőnek, majd sörháznak az említésével és a rávonatkozó különböző események feljegyzéseivel. Az Óra abban a geografiai elhelyezettségében, ahogyan a Belváros kávéházai és szerkesztőségei irányában viszonyult, arra volt kvalifikálva, hogy karriert csináljon. Előtte volt ugyanis a Pillvax, a Koronaherceg-utcában, ahonnan az udvari átjáró révén az Órát könnyen meg lehetett közeliteni. Jobbra, a mai Városház-utcában, volt a most is meglevő Trattner-ház, a Helmeczy redakciójával, ahol Jókai, Vas Gereben és mások szolgáltak. Pár lépésnyire, a mai Kossuth Lajos-utcában volt a Pesti Divatlap szerkesztősége, ahol Petőfi dolgozott, a Városház- és Vármegye-utca sarkán állott viszont az Arany-Ökör, hol az iró és poéta urak a negyvenes években többet blattoztak és poharaztak, mint amennyi cikket és verset általában irhattak volna.

Az Órát körös-körül efféle irodalmi intézmények vették körül, magától értetödik tehát, hogy ezek számára neki magának is olyan vonzó erövé kellett válnia, melyet az iró urak nem kerülhettek ki. Esténként vagy délelöttönként a forradalmi ifjak és elmaradhatatlan sleppjük, a jurátushad, a Pillvaxból szépen átsétáltak és az Óra nyomban határozatképes lett. *Kunszt* ur, az egykori bérlö, meghajtván magát a mindig fortisszimókban diskuráló istenfiak gyülekezete előtt, tisztelettelteljesen megkérdezte, hogy sört, avagy bort méltóztatnak-e parancsolni s a következő pillanatban segédei már sürgösen ellátták e költeményes elméjü ifjakat a nekik megfelelő fluidumokkal s aztán nem éppen messzire, de némi distánciára félrevonultak, hallgatván azokat a nagy vitákat, melyek az ifjak között megindultak. Kunszt ur különösen jól érezte magát e rapszodikus szócsaták alkalmával, mert nagy kedvelője vala ö mindig az irodalomnak s személy szerint láthatta és diskurálgathatott azokkal az emberekkel, akik az ö elméje előtt arra a megfoghatatlan csodára képesek, hogy versekben beszélnek, érzékeny történeteket irnak s bármelyik pillanatban, ha megkérik öket, de kéretlenül is, úgy irnak, mint a vizfolyás. Holott ö mindig elkomorult, hacsak arra gondolt, hogy egy-egy üzleti levelet fogalmazzon. Közbe aztán, ha már a vendégek kibeszélték magukat és belefáradtak a sok lármába, Kunszt ur parancsot adott segédeinek az Óra elinditására. Mert az Óra azért volt nevezetes, mivel zenélt, a Csokonai „Földiekkel játszó égi tüneményét", a Pesther valcert, Rózsavölgyinek egy-egy dalát adta elö s a forradalmi urak szépen meghallgatták, amig el nem unták. Ámde, hogy az Órának az utókor előtt is megmaradjon a becsülete, arról nemcsak Kunszt ur, hanem az iró urak is gondoskodtak, akik cikkeket, novellákat, riportokat és egyebeket irván, szives szavak kiséretében emlékeztek meg az ottan lejátszódott epizodokról. Petőfivel kapcsolatban Jámbor Pál örökitett meg egy érdekes epizodot az Órában szórakozó irói társaság élményeiből. Egy alkalommal a vendéglöben voltak Petőfin kivül Bécsy Károly, Barna Ignác, Halász a Szivárvány szerkesztöje, Lauka Gusztáv, Lisznyai Kálmán és egy Berzsenyi nevü paksi kasznár, aki azért jött ide, hogy élö irókat lásson, de elsösorban azért, hogy Petőfit megismerje. A szokásos vitatkozás és lármázás alig egy-két perc alatt kitört s a paksi kasznár öt huszasért nem adta volna, hogy kiváncsi léptei ide vezették, ahol ö irókat láthat dijtalanul, amint beszélnek, lármáznak és vitatkoznak, holott éppen olyanok külsö habitusban, mint ö. De még nagyobb megelégedés töltötte el a paksi kasznárt, mikor a társaság egyik tagja azt az inditványt terjesztette elö, hogy szavaljanak. Mindenki egyet a saját verseiböl. Nem kérették kétszer sem magukat az urak s a paksi kasznár nagy gyönyörüségére olyan szavaló-matinét rögtönöztek, hogy Kunszt ur nem győzte eléggé pisszegni segédeit, hogy az asztalok körül csöndesebben forgolódjanak. Barna Ignác „Bánk-bán" cimü költeményét szavalta el, Halász egy „Hópelyhek" cimü verset, Lauka Spanyol románcot, Jámbor az „Anya és gyermeké"-t. Petöfi maradt utoljára, ö a „Felköszöntés"-t szavalta el, a paksi kasznár nagy rémületére igy szólván:

Miljom átok! bort a billikomba!
Részegitö, lánghullámu bort!

A verset pedig igy fejezte be:

A varázsdalt pengetö remény,
Minden éljen, a gyehenna, minden . . .
Minden éljen, oh, csak veszszek én!

A hatás általános volt. Kunszt ur elérzékenyülve bólongatott fejével, a paksi kasznár pedig megbátorodott lelkében az első ijedség után s olyan meredt szemekkel bámult Petőfire, mint aki nem hiszi, hogy látta valóságosan, amit látott. Az Órának ilyen napjai is voltak hajdanában, mikor még Kunszt ur dirigálta benne a zenélö masinát. A zenének és a szavalásoknak azonban nem lesz többé folytatása, mert az épületet lebontották s a csákányok már éppen ott ostromolják a régi vendéglöt, ahol német felirásu cége egy-pár napig, a végsö pusztulás előtt, még látható.

Budapest főváros házinyomdája 1919.